

॥ ஸ்ரீஃ ॥

॥ ஸ்ரீயெ நமஃ ॥

॥ ஸ்ரீதேவ ஹபத்ய வாய நமஃ ॥

॥ ஸ்ரீதேவ திமகாநை தஹாஜெபரிசுரய நமஃ ॥

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேவகிளருளிச்செய்த
எட்டாவது ரஹஸ்யம்.

ஸ்ரீதேவ தசவஸுஜெஸ்டு.

ஸ்ரீ ம த் த த் வ ஸ ந் தே த ய ம்.

ஸ்ரீ தோஷ வெஜ்ஜநாபாயஃ சலிதாதிபுக செவரீ ।
வெஜ்ஜநாபாயஃ வபெபூ செ ஸஹிபதார வஸா ஹிதி ।
நாநாநாநாபாய வாகுர ஜோதகெவராமுஹிஷணய ।
ஸ்ரீ தேவசுடநாபாயஃ வஜெ வெஜ்ஜநாபாயசு ।

சிரோன்று துப்புறநிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள்—ஒரோன்று
நானேயமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

ஸ்யாயீ ந த்ரீ வியெதூரஜெரவிபூயஃ பூகாஸ்யுதே ।
கஸ்யுவிதூகவநிஷுஷு காமாஷித பூதி வதயெ ॥

இந்த ஸ்ரீமத் தத்வ ஸந்தேயம் என்னும் ரஹஸ்யம் மாதவ
னென்கிற ஒருராஜாவின் குமாரனாகியஸ்ரீவஜ்ஜந சிங்கப்ப நாயக்கன்
என்கிற ஒரு ஸச்சிஷ்யனுடைய அபேசைநயினால் அவனுக்கு
சிதசிதீஸ்வர தத்வங்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவநிகளைச் சுருங்கத்

தெளிவிப்பதற்காக அனுகூலிப்பபட்டது என்பது 'கவுஸ்யிசு
 கவுநிஷ்யஸ்ய' என்று இந்த க்ரந்த ஆரம்பத்திலேயும், 'பாயவா
 துஷ்யஸ்ய' என்று கடைசியிலும் அருளிச்செய்திருப்பதினாலவ்யக்த
 மாகிறது. அப்படி ஒருவனுடைய ஹிதார்த்தமாக அருளிச்செய்
 யப்பட்டிருந்தபோதிலும் அர்ஜுனனுக்காக உபதேசம் செய்யப்
 பட்ட ஸ்ரீகேத ஸர்வ லோகோஜ்ஜீவனார்த்தமாக வானூற் போலே
 இதுவும் தத்வஜ்ஞாஸூக்களாய் ஸங்க்ரஹ ரூபிகளான ஸர்வ
 பரிஷயர்களுக்கும் ப்ரயோஜனமுள்ளதாகும் என்பதைத் திருவுள்
 ளம்பற்றி ரஹஸ்யங்களின் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.
 இதை ப்ரயோகம் பண்ணினவன் வடதேசத்தில் வலிப்பவனான
 யினால் தமிழிலதிகப் பரிசயமில்லாதவன் என்பதைத் திருவுள்ளம்
 பற்றி இதின் ஆத்யந்தங்களில் பாட்டுக்களருளிச் செய்யப்பட
 கில்லை. இப்படி ஸ்ரீமத் தத்வஸந்தேசம் என்னும் ரஹஸ்யத்
 தை யருளிச்செய்யப்போகிறவராய் அதில் லிஷய ப்ரயோஜனாதி
 காரிகளை ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார்—'த்ரிவிய' என்றாரம்பிக்கும்
 ம்லோகத்தினால். கவுஸ்யிசு - ஒரு, துஷ்யநிஷ்யஸ்ய - தத்வங்
 களில் நிஷ்டையையுடையவனுக்கு, காஞ்சிதவ்ருதிவதயெ -
 இஷ்டமான தத்வஜ்ஞானத்தை அடைவதின் பொருட்டு, அல்லது,
 காஞ்சித - இஷ்டமான புருஷார்த்தத்தை, வ்ருதிவதயெ -
 அறிவதின் பொருட்டு, ஸ்ராயீகத்ரிவியெதூரமே. 'ஸ்ராயீக
 த்ரிவிய' என்றாரம்பிக்கும் வாக்பத்திற்கு, ஸ்ராயீக - அபிப்
 ராயமானது, வ்ருகாயுதெ - ப்ரகாரம் செய்யப்படுகிறது.
 'கவுஸ்யிசு துஷ்யநிஷ்யஸ்ய' என்பதினால் தத்வஜ்ஞானத்தில்
 நிஷ்டையையுடைய வேண்டுமென்கிற ஆசையையுடைய எல்லோ
 ரும்இதற்கு அதிகாரிகள் என்பதும், 'காஞ்சிதவ்ருதிவதயெ'
 என்பதினால் அவர்களுக்கு இஷ்டமான தத்வஜ்ஞானம் வித்திக்
 கும், அதினால் ஸ்வரூபோகித புருஷார்த்தம் முதலிய வித்தி
 யுண்டாகும் என்பது ப்ரயோஜனம் என்பதும், 'ஸ்ராயீக
 த்ரிவிய' இத்யாதிபால் 'ஸ்ராயீக த்ரிவிய வேதநா வேதந
 ஸ்ராயீகவிதி வ்ருதிவதயெ' என்று ஸ்ரீ ஜ்ஞானவந்தாரும்
 ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்த வாக்பத்தின் தாத்யர்யம்
 லிஷயம் என்பதும், தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதாவது 'ஸ்ராயீக'

ஸவபுரோகூ ப்ரஸாசங்களான வ்யாவகரோகூங்கள்
முன்றிலும் சேர ஸவபுராயாலலிதனுமாய் ஸவபுராரீரி
யாய் நிற்கிற நிலையிலே இவளை 1 ஸாயீக ச்ரீவீர வேதகா
வேதக ஸ்ராவபவஸிதி ப்ரவ்யூதீலோ'னென்று ஸ்ரீ சூள
வந்தாரும் ஸ்ரீ லாஷுதாராரும் அருளிச் செய்தார்கள். இதில்

இப்பாதி வாற்பத்தின் தாற்பர்பத்தை வ்யக்தமாக நிருபிப்பதினால்
நிதகிதீஸ்வர தத்வங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் விஸதமாக உண்
டாகி, அதினால் வ்யகுதேபாதித புருஷார்த்தத்தில். சூகசயும்,
அதற்குசிதமான உபாயானுஷ்டானமும் ஏற்பட்டு, பரமபுருஷார்த்
தத்தில் இதின் ப்ரயோஜன பரம்பரை பர்வவஸந்கமாகிறது
என்று தாற்பர்பம்.

இதில் தம்மால் வ்யாசானம் செய்தருளுவதாக உத்தேசரீக்
கப்பட்ட வாற்பத்தை எடுத்துக் காட்டியருளுகிறார்— 'ஸவபு
ரோகூ' என்றாய்வித்து. 'ஸவபுரோகூ ப்ரஸாசங்களான' என்
பதற்கு 'ரோகூராகா வாரோரோகூரீ ரோகூரோகூரூகா கிதஃ',
'பிரோகூரூரூகாஷாஸ வரஃ', 'கஷ்யவேத நிகதபுனே கரடி
ஸாக்ஷாவினாகரீ', இப்பாதி ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்படுகிற
படியே அல்லாத மக்திரங்களைக்காட்டினும் பகவத்க்ந்திரங்கள்
ப்ரதானம். அவைகள் தன்னிலும் வ்யாபக மக்திரங்கள் மிகவும்
ப்ரதானம் என்பது நிருவுள்ளம். 'வ்யாவகரோகூங்கள் முன்றி
லும்' என்பதற்கு ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரம், த்வாதஸாக்ஷரம், ஷட
க்ஷரம் சூக்ய முன்றிலும் என்றீர்த்தம். 'வ்யாவகரோகூங்
கள்' என்றது பகவானுடைய ஸர்வ வ்யாபகத்வத்தை ப்ரதி
பா நிக்கிறபடியினு ஸகவுமாம். 'ஸவபுராயாலலிதனுமாய்
ஸவபுராரீரியாய் நிற்கிற நிலையிலே' என்பதற்கு இந்த
வ்யாபக மக்திரங்களில் எல்லாவற்றிற்கும் சூகசபூதனும் எல்லா
வற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாய் இருக்கிற நிலைப்பப்பற்றி என்
தீர்த்தம். 'ஸ்ரீ சூளவந்தாரும்' என்பதற்கு ஸ்ரீமத் சூகம் ஸித்தி
யில் 'கெதூ கஷ்ணாயீக ச்ரீவீரவேதகாவேதக ஸ்ராவபவஸிதி
ப்ரவ்யூதீலோ' ஸ்ராவாரீக கிரஹயிசா கிரஹபூகதஸ்கெஸூபபு

‘ஹ்ராயீக’ என்கிற மாலத்தாலே ஹ்ராயீகமாய்க் கவியும்
ஹ்ராயீகமாயும் ஹ்ராயீகம். இவை யிரண்டும் மரீ
நாதலாவாயுத்தூழிலிலும். இவற்றில் ஹ்ராயீக

லீபபுரத்திலே; பூபுரீ மாகவகஸ்யாணமண சீமாரணபுர
வாசுமண லீபொஷ சீமாரண சீமாரண ‘என்றருளிச்செய்திருக்
கிருர் என்று தாற்பர்பம். ‘ஸ்ரீ ஹ்ராயீகாரும்’ என்பதற்கு
ஸ்ரீசங்க கதம்பத்திலும், ஸ்ரீமதருண்ட கதம்பத்திலும்
‘ஹ்ராயீக’ லீபபுரத்தாலேயே பூபுரத்திலே’ என்றருளிச்
செய்திருக்கிருர் என்றத்தம். இனி இதற்குப் பதங்கனி
ண்டலேய் வரப்பாடும் செய்தருள்கிருர்—‘இதில்’ என்றும்
பித்த. ‘ஹ்ராயீகமாய்க் கவியும் ஹ்ராயீகமாயும் ஹ்
ராயீகம்’ என்பதற்கு ‘ஹ்ராயீக’ என்ற பதத்திற்கு
தனக்கு வசப்பட்டதான என்றத்தமாகவையினும் அது
வருபத்திற்கும் வரப்பத்திற்கும் வசப்பட்டிருக்கிறதன்
சொல்லுகிறது என்று தாற்பர்பம். இவற்றில் ஏதாவ
தொன்றுக்கு வரப்பட்டிருக்கை சேதனசேதன வந்துக்கருக்
கிருத்தால் போதுமே என்கில்? அதற்கு அமாதானமருளிச்
செய்கிருர்—‘இவை யிரண்டும்’ என்றும்பித்தது. ‘மரீநாதலா
வாயுத்தூழிலிலும்’ என்பதற்கு சேதனசேதன வந்துக்கரு
பகவானுக்கு மரீமென்றும், அவன் இவையதனுக்கு அந்தராத்
நாமென் ஹ்ராயீகத்தில் செல்லுகிருக்கிறபடியினால், ‘சேதனத்
தில் மரீமென்னுக்கு ஹ்ராயீகத்தால் தவாரணில் வருபாதி
தவமும், விழித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரோரிடங்களில்
விழாதபடி விழித்துக்கொண்டிருக்கும் மையங்களில் இச்சாதி
கதவமும் காணப்பட்டிருப்பதினாலும், அவனின் மரீசம், இவன்
ஆகம் என்று சொல்லுகிற மருதினாலேயே இவை இரண்டும்
வித்திக்கிறது என்று தாற்பர்பம். ‘ஹ்ராயீக’ என்றும் பதத்தி
னால் ‘ஹ்ராயீகமாய்க் கவியும் ஹ்ராயீகமாய்க் கவியும்’ இப்பாதி பாமா
ணவானும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. அங்கு ‘ஹ்ராயீக’
என்பதற்கு வரப்பத்தினால் என்றத்தம் என்று இருவுன்
டம். ‘இவற்றில் ஹ்ராயீகமாய்க் கவியும்’ இப்பாதி வரப்பத்திற்கு
பகவானுடைய வருபம் தனி மந்தென்கை தவப்பங்களுக்கும்

கூடும் ஸாஸ்திர வாரிவிவ வு-கிரிதவாவ-புவூ^{க்}க்களுக்
கும் பியாவலாவும் வு^வவனிதா வு^வவனிதழெழுவதாயிரு
க்கும். ஸாஸ்திரவாயீககவம் இவைவராதிக் கனி^{ந்}னும்
வாகவரிவடி. இவற்றில் வைத்துக்கொண்டு சித்தங்கள்

பகவானுடைய ஸ்வரூபம் நேராக ஆதாரமாகவும், அந்தந்த த்ரவ்யங்களைவிருக்கும் ஸர்ப்பம், ஸ்பர்சம், முதலிய குணங்களுக்கு அந்தந்த த்ரவ்யங்களை இடையிட்டுக் கொண்டும், அதாவது அந்த த்ரவ்யங்களுக்கு ஸ்வரூபம் ஆதாரமாகவிரிந்து அந்த த்ரவ்யங்களைவிருக்கும் குணங்களுக்கும் அந்த த்ரவ்யத்வாரா ஆதாரமாகவிரும்பும் என்று தாத்பர்யம். 'யஸ்ய வஸ்வஸி' என்பதற்கு அந்த இடத்தில் எப்படி ஸம்பவிக்ருமோ அந்தந்தப்படி என்றர்த்தம். அதாவது த்ரவ்யங்களுக்கு மேரிலும், த்ரவ்யங்களிலிருக்கும் குணம் முதலியவைகளுக்கு அந்த த்ரவ்யத்வாராவாகவும் ஸம்பவிக்ருமாயது என்று தாத்பர்யம். 'வ்யவஹிதா வ்யவஹிதலேஷுவத்யாயிருக்கும்' என்பதற்கு வேறு ஒன்றையிடையிட்டது, வேறு ஒன்றையும் இடையிடாதது என்கிற வ்யத்பாஸத்தை உடையதாயிருக்கும் என்றர்த்தம். அதாவது கீழ்ச்சொல்லியபடி த்ரவ்யத்திலிருக்கும் குணங்களில் 'வ்யவஹித'மென்றும், அவ்வேர த்ரவ்யங்களில் 'அவ்யவஹித'மென்றும் வ்யத்பாஸத்தை யுடையதாயிருக்கும் என்று தாத்பர்யம். இச்சாதேசவர்த்தில் இந்த வ்யவஹிதாவ்யவஹிதபேதமில்லை என்று அருளிச்செய்கிறார்—'ஸாஸ்யாஸ்யவ்யாயீகஸ்யம்' என்றாரம்பித்து. 'ஜீவெவ்யாயீகங்களிலும்' என்பதற்கு ஜீவாத்மாவின் இச்சைப்படி கடக்கிற ஸரீசம் முதலியவைகளினும் என்றர்த்தம். 'வன்கா உபா' என்பதற்கு ஒரே ரூபமாயிருக்கிற தென்றர்த்தம். அதாவது ஜீவாத்மாவின் இச்சைக் கதீனங்களா யிருக்கிற ஸரீசம் முதலியவைகளும் இவைகள் இவ்வளவுதான் இந்த ஜீவாத்மாவின் இச்சைப்படி கடக்கவேண்டும் என்கிற ஸங்கல்பத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகாசம் முதலிய வஸ்துக்களும் இவைகள் கீழே விழாமலிருக்க வேண்டுமென்கிற ஸங்கல்பப்பாசாரம் இருக்கிறபடியினாலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யவஹிதம், அவ்யவஹிதம் என்கிற வ்யத்பாஸமில்லாமல் ஒரேமாதிரியாக 'இருக்கிறது' என்று தாத்பர்யம். 'இவற்

நிதேஷுவாமிலங்களாயிருக்கும். கூந்தலுங்கள் காராவலினை
ங்களாகையாலே கூந்தேஷுவாமிலங்களாயிருக்கும். நிதேஷு
கருக்கு நிதேஷுவாமிலங்கையாவது இவனுடைய உடலெழியில்
லாதபோது கூந்தலும் போலே மில்லையாக ஸ்வஸிக்குமென்

றில் வைத்துக்கொண்டு ' என்பதற்கு எல்லா வஸ்துக்களும்
அவனுடைய இச்சாதீனங்களாகையினால் அப்படி இச்சாதீனங்
களான எல்லா வஸ்துக்களுக்குள் என்றர்த்தம். 'காராவலி
ங்களாகையாலே' என்பதற்குக் காலங்கனினால் அவனுடைய
வைகளாகையினாலே என்றர்த்தம். இப்படி நித்யங்கள் நித்யேச்சா
வித்தங்கள், அநித்யங்கள் அநித்யேச்சா வித்தங்கள் என்
றருளிச்செய்தது ஸங்கதமாகுமோ? அநித்யங்களைப்போல நித்ய
வஸ்துக்களும் ஸங்கல்பத்தினு ளுண்டானவைகளாகில் 'நித்யத்
வம் அவைகளுக்கில்லாமல் போகவேண்டியவருமே? நித்யங்க
ளாகில் இச்சா வித்தங்கள் என்பது அப்படிப் பொருந்தும்?
அகையினால் இரண்டுக்கும் ஏக ரூபமாக இச்சா வித்தந்வம்
சொல்லுவது அவங்கதமாகாதே? என்னில்? அதற்கு ஸமா
தானமருளிச் செய்கிறார்—'நிதேஷுகளுக்கு' என்றாம்பித்து.
இந்த நித்யத்வ இச்சா வித்தந்வத்திற்கு விரோத ஸங்கை
இத்தால் த்யோதிதம். 'இவனுடைய உடலெழியில்லாதபோது'
என்றாம்பிக்கும் ஸங்கல்பத்திற்கு இவன் ஸங்கல்பமில்லாதபோது
அவைகளுமில்லாமல் போகவேண்டியவரும். இவன் நித்யமாக
இருக்கட்டுமென்று ஸங்கல்பத்திருப்பதினால் அவைகள் நித்ய
மாயிருக்கின்றன. நித்யங்களைப்போல இச்சையினால் உண்டாக்
கப்படுவது அர்த்தமல்லவாகையினால் விரோதமில்லை என்
றாந்ப்பர்பம். இப்படி வெவ்வேறுக அர்த்தம் சொல்லுவதற்கு
பிரமாண முண்டோ என்கிற ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமாக அநித்ய
வஸ்துக்களைப்போல நித்ய வஸ்துக்களும் அவனுக்குச் ஸரீரம்
என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ருதி முதலியவைகளே பிரமாணம்
என்று நிருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு எல்லாவற்றையும்
சேர்த்துச்சொல்லுகிற கூத்தாழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்திபை
ப்ரமாணமாக உதாஹரித்தருளுகிறார்—'இவ்வடிக்கதை' என்
றாம்பித்து. இவ்வர்த்தத்தை என்பதற்கு நித்ய நித்ய வஸ்துக்
களெல்லாம் பகவானுடைய இச்சாதிரு வசப்பட்டவைகள்

வி யெய்யகவ¹ சொஷகவங்களும் தோற்றுகின்றன. 1 'உவாடிதெ
வா தாவழி தி கியக தா கெடி ஸ்ரீ டி வி தள வா டாழி ஸ்ரீ டாது'
என்கிறபடியே ஸாஸரெ ஹாய துங்களாய்நே இ வை யி வ
னுக்கு சொஷங்களாகிறது. ச்ரீ வி யவெ தக மென்றது வகா

வன் செய்துகொள்ளயாட்டான் என்கிறபாயத்தினாலும், இந்தச்
சேதனசேதன வஸ்துக்களைத் தன்னிஷ்ட பாகாரம் கடத்துவது
தன்னுடைய பாயோஜனத்திற்காக வாதலால் சொஷத்வமும்
ஏற்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். இச்சாநீங்கென்னவே
சொஷத்வம் தோன்றுமோ என்னவருளிச்செய்கிறார்—'உவாடி
தெ' என்றாய்ந்தது. 'ஸாஸரெ ஹாய துங்களாய்நே இவை
யிவனுக்கு சொஷங்களாகிறது' என்பதற்குக் கீழ்ச்சொல்லிய
பாமாணங்களினாலும் யுத்தியினாலும் ஸர்வசேச்சாநீங்கனாக
ஏற்பட்டிருப்பதினால் இந்தச் சேதனசேதன வஸ்துக்கள் இந்தப்
பகவானுடைய பாயோஜனத்திற்காக ஏற்பட்டனவகள் என்
தேற்படுகிறபடியினால் சொஷங்களாகிறது என்று தாத்பர்யம்.
'ஸாஸரெ ஹாய துங்களாய்நே' என்பது நேனது கப்ப விசொஷ
வம், அதாவது ஸர்வசேச்சாபத்தங்களாகிருப்பதினாலே என்
றந்தம். இச்சை இஷ்ட வஸ்துக்களைப்பற்றி யுண்டாகிறது,
அதாவது அகிஷ்டங்களும் பாயோஜன ஸங்குபங்களும் புத்தியா
னுக்கு இஷ்டங்களாகாத என்று தாத்பர்யம். ஸ்ரீ டாது - ஸ்ரீய:
பதிபான பகவான், ஸ்ரீ டி வி தள - சேதனசேதன வஸ்துக்களை,
வ்யா - தன்னை, உழி ஸ்ரீ - உத்தேசபடுத்தே, அதாவது தன்
னுடைய பாயோஜனத்திற்காகவே, வா தாவழி தி கியக தா
கெடி - ஸ்வரூபம், ஸ்திதி (ஸ்வரூபம் நிலைத்திருப்பது), தன்
னிஷ்டப்படி பாய்ருத்திக்கும்படி செய்வது, இது முதலியவை
களினால், உவாடிதெ - அங்கேகிறக்கிறான், உதி வடி கி வான
வநிஷ்டி என்றுமேல் ஸ்ரீஸாகம். என்று உபநிஷத்வாக்யம்
சொல்லுகிறது என்றந்தம். இப்படி 'ஸாஸித' என்னும் பதத்
திற்கு வ்யாக்யானம் செய்தருளிமேல் 'ச்ரீ வி யவெ தக' என்
கிற பதத்திற்கு வ்யாக்யானமருளிச் செய்யப்போகிறவராய் அதில்
'ச்ரீ வி ய' என்னும் பதம் 'வெதக', 'கவெதக' என்கிற
இரண்டு பதங்களோடு மகவயிக்கிறது என்று திருவுள்ளத்தில்
வைத்துக்கொண்டு த்ரிவிதசேதனரை கிருமித்தருளுகிறார்—

வ்ருதுவம்வாராபாயும் நிவ்ருதுவம்வாராபாயும் வம்வாராபாது
னாவவான்களாயுமுள்ள வரதன்து வெதகரைச் சொல்லு
கிறது. ஸவவெதகர் தங்களுக்கே உத்தடிசெயாலகையாலே
யதி-உலெடிமில்லையாயிருக்க நிதூருக்குப்போலே உத்தூருக்கும்

‘ஸ்ரீ விவவெதகர்’ என்றாய்பித்து. ‘அம்வ்ருதுவம்வாரா
பாயும்’ என்பதற்கு துடர்ந்துவருகிற ஸம்ஸாரத்தையுடையவர்
களாயும் என்றர்த்தம். ‘நிவ்ருதுவம்வாராபாயும்’ என்பதற்கு
சிலநாள் ஸம்ஸாரம் துடர்ந்து வந்து இப்பிபாழுது அதிலிருந்து
விடுபட்டவர்களாயும் என்றர்த்தம். ‘வம்வாராபாதுனா
வாவவான்களாயுமுள்ள’ என்பதற்கு ஒரு நாளும் ஸம்ஸார
ஸம்பந்த மில்லாதவர்களாய் மிருக்கிற என்றர்த்தம். ‘வரத
ன்து வெதகரைச் சொல்லுகிறது’ என்பதற்கு இம்முன்றுவித
சேதநர்களும் பாரதந்தர்யத்தை யுடையவர்கள் என்று தாத்பர்
யம். இத்தால் பகவான் ஸம்ஸாரகாத்பந்தர்பாவத்தை யுடைய
வனாயிருந்தபோதிலும் ஸ்வாபாயிகமான பாரதந்தர்யமில்லாமெ
யினாலே பகவானைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி சேதல்பப்பட்டது.
இப்படி சேதனர்கள் முன்றுவிதம் என்பது ஸங்கதமாகுமோ?
பத்தர்களாய் சில நாள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்தவர்களுக்கே அந்த
ஸம்ஸார விவ்ருத்தி பிறந்து முத்ததனை உண்டாகிறபடியினால்
பத்த முத்தாத்மாக்களுக்கு ஸ்வரூபத்தில் பேதமில்லையே?
என்றாகுபித்ததுக்கொண்டு ஸமாதானமருளிச் செய்கிறார்—
‘ஸவவெதகர்களுக்கே’ என்றாய்பித்து. ‘உத்தடிசெயாலகையாலே’
என்பதற்கு முத்ததனை உண்டாகிறபடியினாலே என்றர்
த்தம். ‘யதி-உலெடிமில்லையாயிருக்க’ என்பதற்கு அவஸ்தா
பேதமே ஒழிய ஸ்வரூபத்தில் பேதமில்லாமலிருக்க என்று தாத்
பர்யம். இப்படி ஆகேஷபம் அநாவநிக்கப்பட்டது. பால்யயெள
வனாதிக்கைப்போல இவ்வவஸ்தா பேதம் வஸ்து வேறு என்று
சொல்லுவதற்குக் காரணமாகாது என்று இந்த ஆகேஷபத்தின்
தாத்பர்யம். இந்த ஆகேஷபத்தை ஒப்புக்கொண்டு ப்ரபோஜன
மிருக்கிறபடியினால் இப்படிப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று
ஸமாதானமருளிச்செய்கிறார்—‘நிதூருக்குப்போலே’ என்றாய்
பித்து. அதாவது பத்தர்களுக்கும் நித்பர்களுக்கும் இன்னுந்த
ஸ்வரூபமா யிருப்பதில் ஒரு பேதமில்லாத் பேதனபோதிலும்

வல்லில் கட்டில் சுத்யனவெவஷத்யுத் தோற்றகைக்காக
ஸ்ரீவெவெதுய்யும் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீ வ் ய ர ஸ ஸ ம்
ஹாது உவபுராகையாலே அவெதகாஸஸ்தோடு ம்வயிக்
கிறது. ஸ்ரீ வியாவெதகங்கொன்றது வுதாவுதகாமுங்க

அஸாதாரண தர்மமாகிற தர்மபூத ஜ்ஞானத்தில் ஸங்கேசவிகா
ஸாதிகளாகிற வ்யத்யாஸமிருப்பதைப்போலவே முக்தருக்கும்
பக்தருக்கும் வ்யத்யாஸம் இருக்கிறபடியினால் அதைத்தெரிவிப்ப
தற்காக ஸ்வாத்மாக்கள் மூன்று விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற
தென்று தாத்பர்யம். அதாவது பால்ப பெளவனாதிக்கள் அஸாதா
ரண தர்மமில்லாத ஸரீரத்தில் ஏற்பட்ட அவஸ்தா பேதங்களாக
யினால் அவைகள் தர்மி பேதத்திற்குக் காரணமில்லாமலிருந்த
போதிலும் தர்மபூத ஜ்ஞானம் அஸாதாரணமான தர்மமாகையி
னால் அதின் அவஸ்தா பேதங்கள் ம்ருத்பிண்ட சுத்வாத்யவஸ்
தைகளைப்போலவே வேறு பெயரிட்டழைக்கும்படியா விருப்பதி
னால் இவ்வளவு வ்யத்யாஸமிருப்பதைக்கொண்டு பிரிக்கப்பட்
டிருக்கிறதென்று ஸமாதானத்தின் தாத்பர்யம். 'சுத்யன
வெவஷத்யுத்' என்பதற்கு அஸாதாரண தர்மத்தினுண்டாகும்
வ்யத்யாஸம் என்றர்த்தம். 'ஹாது வாலீவ-ஹாகையாலே'
என்பதற்கு 'வெதகா வெதக' என்கிற பதங்களுக்கு த்வந்
ந்வஸமாஸமாகையினால் அப்படி த்வந்த்வஸமாஸமாவிருக்கிற பத
ங்களுக்கு முன்னுவிருக்கிறபடியினால் என்றர்த்தம். இனி த்ரி
விதாதேதனங்களை நிரூபிக்கிறார்—'ஸ்ரீ வியாவெதக' என்ற
ரம்பித்து. அதில் வகேதஸமதத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—
'வூதாவூதகாமுங்கொன்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள்' என்று.
அதில் 'வூத' மென்பது கம்மால் கண்டறியக்கூடிய ப்ருதியீ
முதலிய பஞ்சபூதம் முதலிய வஸ்துக்கள். 'அவூத' மென்பது
அப்படிக் கண்ணுக்குத் தெரியாத ப்ரக்ருதி, மனத், அஹம்
காரம் முதலியவைகள். அன்றிக்கே 'வூத'க்கொன்பது காம
ரூப விபாகங்களையுடைய வஸ்துக்கள், 'அவூத'க்கொன்பது
ஜ்ஞானரூப விபாகங்களில்லாத வஸ்துக்கள், என்றாகவுமாம். அவர்கள்
பகடித்தில் வ்யக்தம், அவ்யக்தமாகிய இரண்டும் ப்ரக்ருதியின்
அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறபடியினால் ஸூத்தஸத்வமால் வஸ்து
இதில் சொல்லப்படாமையினால் அதற்குப் பகவதனைத்வம் ஏற்

ளேன்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள், அவர்களும் ச்ரீ மூணகாலு
விஞ்ஞானமான மூலவஸுவா உபாபேதகத்துத் மூலவஸு
நிரலுபணத்திலே மூலவஸு மவிஞ்ஞானநிரலு விசே
ஷணமாகச் சேர்த்தகூலாபிப்பார்கள். ச்ரீ மூணகாலு
மூலவஸுவங்களுக்கிற மூன்றையும் ச்ரீ விபாபேதகங்க
ளேன்று சிலர் நிவடிவரிப்பார்கள், இவற்றை வலித்துக்க

படரில்லையே என்கிற ஆஷைபத்திற்கு அவர்கள் சொல்லும்
ஸமாதானத்தை யருளிச்செய்கிறார்—‘அவர்களும்’ என்றாய்மித்
து. ‘ச்ரீ மூணகாலுவிஞ்ஞானமான மூலவஸு’த்தை என்
பதற்கு ‘வஸுதாவஸுத்’ என்கிற இரண்டு பதங்களும் த்ரிசுணத்
தைக் குறிக்கிறபடியினாலும் காலமும் சொல்லப்பட்டபடியினாலும்
அசேதனமாகையினாலே அவராய் திருபிக்கவேண்டிய மூத்த
ஸத்வத்தை என்றர்த்தம். மூலவஸு நிரலுபணத்திலே
என்றாய்மிக்கும் வாக்யத்திற்கு மூலவஸுவமான திவ்யமங்கள்
விக்ரஹ விரிஷ்டனான ஸர்வரணைப் பாரப்பமும் ப்ராபக மு
மாகையினால் அப்படிப்பட்ட மூலவஸுவமான திவ்யமங்கள்
விக்ரஹம் மூத்தஸத்வமாகையினால் ஸர்வரணைச் சொல்லுகிற
‘வஸு’ பதத்திலே விசேஷணமாகச் சேர்த்து திருபிப்பார்கள்
என்று தாத்பர்யம். தர்மபூகஜ்ஞானமும் அசேதனமாகிருக்க
சேதனமென்றெடுத்த விடத்தில் விசேஷணமாகத் தேர்ந்து
கிறபடியினாலே அதைப் பிரித்துச் சொல்லியிலையே, அதைப்
போலவே இங்குமென்றவர்கள் அபிப்பிராயம். மற்றொரு பக்ஷ
த்தை திருபித்தருளுகிறார்—‘ச்ரீ மூண’ என்றாய்மித்து, ‘சிலர்
சொல்லுவார்கள்’, ‘சிலர் நிவடிவரிப்பார்கள்’ என்பதினால்
இதுவே யுத்தி உக்த மென்பதெற்படுகிறது. அதாவது சேத
னம் என்கிற பதத்திற்கு ஜ்ஞானமாயமான வஸு என்றர்த்த
மாகையினால் தர்மபூகஜ்ஞானம் அந்தப் பதத்தினாலேயே சொல்
லப்படுகிறதென்பதுசுத்தம். மூலவஸுவைக் குறிக்கிற ‘வஸு’ என்
னும் பதத்தில் திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்திற்கு ஸூசகமான
பதங்களொன்றுமில்லை. மேலே சொல்லப்போகிற ஸ்வரூப
ஸ்திதி முதலியவைகளிலும் திவ்யமங்கள் விக்ரஹ விரிஷ்டமா
கவே இருக்கவேண்டு மென்கிற பிப்பந்தமுமில்லை. ஆகையி
னால் திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் அங்கு விவக்ஷிதம் என்பது

என்ன மெய்தகங்களென்றும் சொன்னது இவற்றிற்கு ஜோதா
பூயகவியில்லாமையடியாக வாகையாவே. அபூரகூதாவித்
தென்று ஒன்றைச் சொல்லலாமோ, அபூரகூதமான சூதா
வைப்போலே சித்தென்ன வேண்டாவோ வேன்கிற வேஷத்தி
ற்கு பூரகூதங்களன்றிக்கே அவித்துக்களாயிருக்கிற காமாவி
களை ஐரஷ்டாஜமாக்கிப் வாரிஹாரஞ் சொல்லுவது. அவை
தகவமுண்டாயிருக்க ஜோதாவிவாக வவதவனுத்தாலே

க்ஷிஷ்டதல்பனம் என்று திருவுள்ளம். 'இவற்றை' என்பதற்கு
ப்ரக்ருதி, காலம், மூத்தஸத்வம், என்கிற இவைகளை என்றர்த்
தம். 'சொன்னது' என்பதற்கு மூத்திரீகத்தில் சொல்லப்பட்ட
யிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். இந்த ஆசேஷபத்தின் கருந்தா
வது—ஜோனூர்மாயமல்லாத வஸ்துக்கள் அசேதனமென்று
சொல்லப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட வஸ்து ப்ரக்ருதி. ப்ரக்
ருதியைத் தவிர வேறுகிய ஆத்மா சேதனமென்று சொல்லப்படு
கிறது. அகதப்போல அப்ராக்ருதமா யிருக்கிற மூத்தஸத்வ
த்தை ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுவதைப்போல சித்தென்றல்ல
வோ சொல்லவேண்டும். அப்ராக்ருதமாயில் ஜோனூர்மாயமாக
வல்லவேயிருக்கவேண்டும்—என்பது. 'பூரகூதங்களன்றிக்கே'
என்றாய்ப்பிக்கும் ஸமாதான வாக்யத்திற்கு ப்ரக்ருதியைச் சேர்
ந்ததாக இல்லாமலும், அசேதனங்களாயும் சில வஸ்துக்க
ளாண்டு. அவையாவன காலம், தர்மபூதஜ்ஞானம். அவை
களைப்போல இவையும் அசேதனமாயிருக்கலாம், என்று ஸமா
தானம் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியது என்று தாத்பர்யம்.
'சூழி' என்னும் பதத்தினால் தர்மபூதஜ்ஞானம் சொல்லப்படு
கிறது. இதில் சித்ப விபூதியைப் பற்றிய பகஷாந்தரத்தை
அருளிச்செய்கிறார்—'அவெதகவம்' என்றாய்ப்பித்து. மேற்
சொல்லிய பகஷத்தில் மூத்தஸத்வ த்ரஸ்பத்தை தர்மபூதஜ்
ஞானத்திற்காய்மாயாக இல்லாமையினால் அசேதனமென்றும்
சொல்லலாம் என்பதேதற்பட்டது. இங்கருளிச் செய்யப்போகிற
பகஷத்தில் அசேதனம் என்று சொல்லலாமே ஒழிய அகித்
என்று சொல்லக்கூடாது என்கிற விசேஷமேற்படுகிறது.
'அவெதகவமுண்டாயிருக்க' என்பதற்குத் தர்மபூதஜ்ஞானத்

யசுபலாதிரோகத்திற்குப்போலே ஸாஸவஸவத்திற்கும் விஷ்ணுவாஸவமு முண்டென்று சிவரீ சோல்லவர்கள். இங்கு அவெதகசவம் ஒரு ஜோகத்திற்கு ஸூத்யமல்லாத யசுபலாதிரோகத்திற்கும் வஸகம். இது தீ விபவெதகெவ வாடித்திலே விஸெஷணமாய்க் கொண்டு பூதிவாழித மாகையாலே பிரியச் சோல்லப்பட்டதில்லை. வஸவசு வஸுக்க ளுக்கும் வஸயசுசுமும் வெவயசுசுமும் பூரணநியத

திற்கு ஆஸ்ரயமில்லாமையினாலே அசேதனம் என்று சொல்லக் கூடியதன்மை இருந்தபோதிலும் என்றர்த்தம். 'ஜோகாஸி வசவவகவஸுத்திலே' என்பதற்கு 'ஜோகாஸிபா கோகா' இப்பாதி வசனங்களை யனுஸரித்து என்று தாற்பர்பம். இதிலே இந்த ர்ஸந்தகர்த்தாவிற் கு ஸ்வபகூமென்பது 'ஸமவஸுஸு வஸாஸபு' பண்ணினவர்கள் ஜோகாஸிபா ஸாஸுஸிப மாகையாலே ஸாஸவஸுஸுக்கை ஸபம் பூகாஸமென்பக் கன்' என்றாம்பித்து அதற்கு விசேத ஸங்காபரிஹாஸ பூர்வகமாக தத்வத்யா சிந்தனாதி காரத்தில் சிருபிக்கப்பட்டிருப்பதி னுனும், ஸமவஸுஸு வஸாஸபு பண்ணினவர்கள்' என் றருளிச் செய்திருப்பதினும் ஏற்படுகிறது. 'இங்கு அவெதக கசவம்' என்றாம்பிக்கும் வாக்யத்திற்கு தர்மபூதஜ்ஞானத்திற் காஸ்ரயமில்லாமையாலே தர்மபூதஜ்ஞானமும் அசேதனம். அப் படி இருந்தபோதிலும் 'வெகத' என்கிற பதத்தில் விசேஷ ணணமாய்க் கொண்டு சொல்லப்படுகிறபடியினாலே இங்கு தனி த்து அது சிருபிக்கப்படவில்லை என்று தாற்பர்பம்.

இப்படித் தர்மபூத ஜ்ஞானம் அசேதனமாயில் கடாநிகளைப் போல அஸ்வயம் பாகாஸமாக இருக்கவேண்டாவோ? ஸ்வயம் பாகாஸமா விருக்கும்படி என்னகேள்? மேலும் த்ரவ்யமாயில் எப்பொழுதும் ஜீவாத்மாவை ஆஸ்ரயித்தே திறகை அஸம்பாவித மன்றோ? என்றிலை முதலிய ஸங்கைகளைப் பரிஹரித்தருளுகிறார்- 'வஸவசுஸுக்களுக்கும்' என்றாம்பித்து. 'வஸவசுஸுக்களுக் கும்' என்பதற்கு சித், அசித், சர்வசன் என்கிற எல்லா வஸ்துக் களுக்கும் என்றர்த்தம். 'வஸயசுசுமும் வெவயசுசுமும்' என்

வாரம். திவ்யதீரவிவ வ்யாவாரமும் பூவ்யதீவிஸெ
ஷம். ஜெஸ்தகாவெதகங்களுடைய. ஸ்ராவ்யவ்யதி பூ
வ்யதீகள் முன்றுக்கும் லெடிமென்றது அவ்வொவ்யாணங்
கள் சோன்ன பிரிவு. இங்கே ஸ்ராயீகெத்யாஜியாலே காதா

ஷம் என்று தாத்பர்யம். அதாவது முன்பிருந்ததைவிட வேறு
பட்டு இருக்கை ஆகையினாலே திவ்யருத்தியும் மனதின் வ்யாபார
மாகிய ஸங்கல்பம் முதலிய காரியமாகையினால் ப்ரவ்ருத்தியின்
விஸேஷமென்றருளிச்செய்கிறார்—‘திவ்யதீரவிவ’ என்றாரம்
பித்து ‘ஸ்ராவ வ்யதிபூவ்யதீகள்’ முன்றுக்கும் லெடி
மென்றது’ என்பதற்குக் கடைசியில் இருக்கும் ‘லெடி’ என்
னும் பதம் கீழ்ச்சொல்லிய முன்று பதங்களிலும் ‘ஸ்ராவவிவ
லெடி, வ்யதிவெடி, பூவ்யதீ வெடி’ என் தத்வயிச்சிற
தென்று தாத்பர்யம், ‘அவ்வொவ்யாணங்கள் சோன்ன பிரிவு’
என்பதற்கு அந்தந்த வஸ்துவைத் தெரிவிக்கக்கூடிய ப்ரமாணங்
களினால் அந்தந்த வஸ்துக்கள், எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை
யுடையவைகள், எப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்திகளை யுடையவை
கள் என்றறியப்படுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட வ்யத்யாஸங்
கள் என்று தாத்பர்யம். அதாவது ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய
ப்ரமாணங்கள் மனுஷ்யன் பக முதலிய வஸ்துக்களைக்காட்டும்
பொழுது மற்ற வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்ட
தாய் அவைகளுக்கே அஸாதாரணமான ஆகாரங்களையும், அந்த
ஆகாரங்களுக்கு ஆதாரமான வஸ்துவையும் அவைகள்
இவ்வளவுகாலம் துடர்ச்சியாய் திற்ின்றன என்பதையும்,
அவைகளின் திற்பது, கடப்பது முதலிய வ்யாபாரங்களையும்
காட்டுகின்றன வாகையினால் அந்தந்த ப்ரமாணங்களினால்
தெரிந்துதொள்ளப்பட்டபடி ஏற்படுகிற அந்தந்த வஸ்துக்க
ளின் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளின் வ்யத்யாஸங்கள் என்று
தாத்பர்யம். இப்படி வாக்யத்திற்கு அந்தந்தத்தை திருதித்
தருளி இந்த வாக்யத்தினு லேற்பட்ட தத்வத்யாஸங்களின்
விஸேகமாகிற ப்ரயோஜனத்தை யருளிச் செய்கிறார்—‘இங்கே’
என்றாரம்பித்து, ‘ஸ்ராயீகெத்யாஜியாலே’ என்பதற்கு ‘ஸ்ராயீ
தி’ என்றாரம்பித்து ‘லெடி’ என்னுமளவாக உள்ள வாக்யத்

புக்ராசமான ாஸ்யஸரிதவ்யலெடித்தையும், ாஸ்யஸரிதவ்ய
ங்களில் வெதகாவெதக லெடித்தையும், அவை தன்னில்
அவானொ லெடித்தையும், யஜி-யஜி லெடித்தையும், வெ

தினாலே என்று தாத்பர்யம். 'மாமாபுக்ராசமான' என்ப
தற்கு அனேக விதங்களான என்நிர்த்தம். இது ஒவ்வொரு
பேதத்திலும் அந்விதிக்கிறது. ாஸ்யஸரிதவ்யலெடித்தை
யும் - சுர்வரன் அவனால் நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்கள் இவை
களின் வ்யத்யாஸத்தையும். இது அநேகவிதமா யிருப்பதாவது
சுர்வரனுடைய நியமனத்தினுடைய பேதங்கள் என்பது அதா
வது அவனவன் கர்மானுகுணமாக சுர்வரன் நியமிக்கிறதும்,
அவனால் நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்கள், இவைகளின் பேதங்
கள் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே சுர்வரனுக்கும் அவ
னால் நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்களுக்கும் பேதம் அனேகவிதம்.
அதாவது அவன் ஸர்வஜ்ஞன், இவை அல்பஜ்ஞர்கள்; அவன்
கர்மஸம்பந்தமற்றவன்; இவை கர்மஸம்பந்தத்தையுடையவைகள்;
அவன் ஸர்வ பரத்தன், இவை அல்பபரத்திகள், என்நிவை
முதலிய வ்யத்யாஸங்கள் என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். இது
தரிசித சேதனா சேதனங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி
பேதங்களை ஸ்வாதீசமாகவுடையன் என்கிற பஹுவீஹி
ஸமானத்தினால் ஏற்படுகிறது. 'ாஸ்யஸரிதவ்யங்களில் வெத
காவெதகலெடித்தையும்' என்பதற்கு அவனால் நியமிக்கப்
படும் வஸ்துக்களில் சேதனம், அசேதனம், என்பவைகளுக்
குள் வ்யத்யாஸங்கள் அநேகங்கள். அவைகளெல்லாம்
'வெதக', 'சுவெதக' என்று பிரித்துச்சொல்லி யிருப்பதி
னால் ஏற்பட்டன என்று தாத்பர்யம். 'அவை தன்னில் அவா
னொலெடித்தையும்' என்பதற்கு அந்தச் சேதனங்களுக்குள்
ளும் அசேதனங்களுக்குள்ளும் பிரிவுகள் அனேகம் விதம்
என்று தாத்பர்யம். இதுவும் 'த்ரிவிய' என்பதை 'வெத
க', 'சுவெதக' என்பதோடு அந்விதிப்பதினாலேற்படுகிறது.
'த்ரிவிய' என்று பொதுவாக இருந்தபோதிலும் அப்படிப்
பட்ட பிரிவு ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் பேதம் எண்ணிறந்தவைகள்
என்று தாத்பர்யம். 'யஜி-யஜி லெடித்தையும்' என்கிற
-இ-த்தில் 'யஜி' என்பது வஸ்து, 'யஜி' என்பது அநி

உரை விலாணத்தில் ஸ்ரீயாக ஸ்ரீகிருஷ்ணையும் லெ
டா லெடி வடகூறு அரூபிகளின்படியே யகாஷஸிப்பது.

ஊடைய ஸ்வபாவம், இவைகளினுடைய பேதத்தையும் என்
றர்த்தம். அதாவது 'வெணுக' என்று சொல்லுகிற இடத்
தில் ஜ்ஞானத்தை யுடையவன் என்றர்த்த மாகையினால் ஜ்ஞா
னமாகிற தர்மமும், அதற்காதாரமாகிய தர்மியும், இவைகளுக்
குள்ள வ்யத்யாவமும் அப்படியே 'குவேதக' என்கிற இட
த்தில் ஜ்ஞானமில்லாமையாகிற ஸ்வபாவமும் அதற்கு ஆதார
மான வஸ்து, இவைகளுக்குள்ள பேதமும் குறிக்கப்பட்டன
என்று தாத்பர்யம். 'லெடி லெடிவடக ஸ்ரீயாக
ஸ்ரீகிருஷ்ணையும்' என்பதற்கு 'ஸ்ரீகிருஷ்ண மாவது' மற்றும்ள்ள
வித்தாந்திகள் இசையாமே தம்முடைய வித்தாந்தத்திற்கே
அஸாதாரணமான அர்த்தம் என்று இவர் தம்மாலேயே
அருளிச் செய்யப்பட்டது. அதில் 'ஸ்ரீயாக' மாவது சேதன
சேதன வஸ்துக்களுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனுக்குமுள்ள ஸரீராத்ம
பாவ ஸம்பந்தாதிர்கள் என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
அங்கு 'சூடி' ஸந்தத்தினால் ஸர்வஸுப்த வாச்யத்வம் முதலிய
வைகள் ஸங்க்ரஹிக்கப் படுகின்றன என்று வ்யாக்யா
னம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் 'ஸ்ரீயாக
ஸ்ரீகிருஷ்ணங்கள்' என்று பஹு வசனமாக அவைகள் எல்
லாவற்றையும் இங்கே சேர்த்தருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
'லெடி லெடிவடக ஸ்ரீயாக ஸ்ரீகிருஷ்ணங்களின்படியே' என்பதற்கு
பேத ஸ்ருதிகளில் இத்தத்தவங்கள் வெவ்வேறென்றும், அபேத
ஸ்ருதியில் ஐகதீய்வானோ டொன்றென்றும், வெவ்வேறுபடுக்க
ஒன்றென்பது ஸரீரமையும், ஆத்மாவாயும் இருப்பதைப்பற்றி
என்றும் அப்படி அந்தராத்மாவாயிருந்தபோதிலும் அவைகளின்
தோஷம் இவனிடம் தட்டாதென்றும், அப்படி ஸர்வரன்
இவைகளை சியமிக்கிறபடியினால் இவைகள் அவனுக்குச் ஸரீர
மென்றும் கடகஸ்ருதிகளிலும், ஏற்படுகிறபடியினால் அவைகளின்
அர்த்தங்கள் இந்த வாக்யத்தில் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. ஆகையி
னால் இந்த வாக்யத்தின் கிஸ்தாசமான தாத்பர்யத்தை அந்த
ஸ்ருதிகளைக்கொண்டு அறிந்து கொள்ளுவது என்று தாத்பர்யம்.

இந்த ஸாஸ்திர அகவத்தையும் ஸாஸ்திரவது காவங்கியையும்
இப்படிப் பிரிவு வநாவாஸித்து வாகவகவமென்பார்க்கு வு
கிஷ்டமான விரிஷ்டு கவம் வாகவமென்னைகபிலே தாது வகும்.

இப்படி அனைகம் விதமான பேதங்கள் மூகுதி முதலிய ப்ரமாணங்களில் ஏற்பட்டிருக்க ஸ்ரீமத் ந்யாயசித்தாஞ்ஜனம் முதலிய க்ரந்தங்களில் ' விஸேஷாதிஷ்டிஷ்ஞாநாஃ ஸுஹேதக தேவ தஸாஃ ' என்று தத்வமொன்றென்று அருளிச் செய்திருப்பது விசேஷாதியாதேர வென்னில்? ஸமாதானமருளிச் செய்திருர்— ' இத்த ' என்றாய்வித்து. இப்படி ' ஸ்ரீமத ' இத்தபாதி வாசப்பத்தி அருளிச்செய்தபடியே அவைகளின் பேதங்களைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கும் ஏகதத்வமென்று நிரூபிப்பார்க்கு என்று ' இப்படிப்பிரிய அறுவாஸித்து வஸதஸவமென்பார் க்கு ' என்பதற்குத் தாத்பர்யம். அதாவது அத்வைதிகளைப் போல ப்ரம்மம் ஒன்றே தத்வம். அதை ஒழிந்த மற்ற ப்ரபஞ்சாதிகள் மிதஸ்ய என்று சொல்லுவதில் தாத்பர்யமில்லை. பின்னை எப்படி. யென்னில் மூகுதிகளிலும், ' ஸ்ரீமத ' இத்தபாதி ஆசார்ய ஸ்ரீ ஸ்ரீமத்திகளிலும் அருளிச் செய்திருக்கிறபடியே விஸேஷிதவ்ய வஸ்துக்களின் பேதங்கள் என்னவற்றையும் ஒப்புக்கொண்டு ஏகதத்வம் என்று அங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று கருத்து. ' ஸ்ரீமதிஷ்டமானவிரிஷ்ட தசவாஃ ஸாகமென்னையிலே தாத் பர்யம் ' என்கிற இடத்தில் ' ஸ்ரீமதிஷ்டமான ' என்பதற்குத் தன் விடத்திலேயே இருக்கிற அதாவது தனக்குத்தான் ஆகாமான என்றும், ' விரிஷ்ட தசவாஃ ' என்பதற்குச் சேனஞ்சேநனக் கள்கிற விஸேஷணங்களை புடைய ப்ரம்மமென்கிற தத்வம் என்றும் ' வஸதாஃ ' என்பதற்கு இப்படிப்பட்டது மற்றொன்றில்லை என்றும் தாத்பர்யம். அதாவது சேனஞ்சேநன வஸ்துக்கள் ஸய் வஸதுக்கு அப்ருதக் வித்த விஸேஷணங்களாகையினால் பகவான் அவைகளுக்காதாரம். அவன் மற்றொன்றுக்கும் அப்ருதக் வித்த விஸேஷணமல்ல வாகையினால் இவனுக்கு ஆதாரம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையினாலே தன்னை யொழிந்த மற்றைய வஸ்துக்களுக்கு விஸேஷணமாயாகையினாலே அவைகளுக்கு ஆகாமாகையினாலும், அவைகள் தனக்குச் ஸர்வமாகையினால் அவைகளுக்கு ஆத்மா

இவ்வீழாரதகவ மிருத்தும்படிபை வனகழாரவாரந விதி
யொவழி ஸாவூர ; ஸாவூர விஷ்ணுசொஷவயு ; ஜமக
வயு ஸரீரகெ ; வயவயு வஸாஜெபாவி ததொவலி வ

வாயுமிருக்கிற பரமாத்மா ஒருவன் என்று சொல்லுவதில் தாற்பர்ப
மே யொழிய அவனை யொழிந்த ஸர்வமும் மிதவை என்பதில்
தாற்பர்பயில்லை. அவனாக அனனுக்கு விசேஷணங்களாய் நிற்
கின்றன என்றிறபடியினால் விசேஷமில்லை என்று கருத்து.

இவ்விடத்தில் 'யவவொவத்யவஸுராத' கவித்யொ
வழி ஸூகிகெ. உதி ததூஷு த்யவதி கிவாரணவரம் வயு. |
த தா தக வுத்ய ததூதூகவ துரதிதிஷெபகம்' என்ற
ஸ்ரீ ஜனவந்தார் ஸ்ரீ ஸூகி அனுவந்தேயம். இ தி ன்
கருத்து ஸம்ஸாட்டான சோழாஜன் அதிபதீயன் என்று
சொல்லுகிற இந்த வார்த்தை அவனுக்கு ஸத்ருஸமான
வேறொரு ராஜா கில்லை என்று சொல்லுவதில் தாற்பர்ப
முடையதே ஒழிய, அவனுக்குப் பின்னா, முதலியவர்கள்
இல்லை என்று சொல்லுகிறதில்லை. இதைப்போல அதிபதீய
என்னும் பதத்திற்கு ஸத்ருஸமானவன் இல்லை என்பதில்
தாற்பர்பம் என்பது. இனி 'வ்யாபீத' என்றாரம்பிக்கும்
வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிற த்ரிவித சேதனங்கள் த்ரிவித
அசேதனங்கள், ஸர்வவன், இவர்களுடைய ஸ்வரூபங்களைப்
பற்றி ப்ரமாணங்களை ஸங்க்ரஹேண உதாஹரித்தருளுகிறார்.
அதில் முதலில் ஸர்வா ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும் ப்ரமா
ணங்களைக்காட்டி யருளுகிறார்—'இவ்வீழாரதகவம்' என்றாரம்
பித்து. ஸாவூர - சிபமிக்கிறவன், வனகஃ - ஒருவனே, கவிதீ
யஃ - இரண்டாவது, ஸாவூர - சிபமிக்கிறவன், த - இல்லை,
விஷ்ணுஃ - பகவான், ஸசொஷவயு - அகல வஸ்துகிறதும்,
ஸாவூர - சிபமிப்பவன், தெ - உமக்கு, வயவயு - எல்லா,
ஜமக - லோகமும், ஸரீரம் - ஸரீரம், வயவயு - எல்லா
வஸ்துவையும், வஸாஜெபாவி - அந்தர்யாமியாக வ்யாபரித்
தருக்கிறாய், தகஃ - ஆகையினால், வயவயு - எல்லா வஸ்துக்க
ளாகவும், ஸவலி - ஆகையு, அன்றிக்கே எல்லாப் பதங்களி
னாலும் சொல்லப்படுகிறவனாக ஆகையு. இந்த ப்ரமாணங்களி

வ. 43; ஐத்யாசிகளில் கண்டு கொள்வது. ச்ரீ விபவேதக
ருடைய பூசாசங்களை பூஷாந்யாஸ கருடேவாநகா
ஷ்யாஃ வஸவஸூயா | விஷ்ணுநாயா கணாவத்யுரோ
மநாஸதகஸா வுதாஃ; ஐத்யாசிகளாவாய் து கக வஸ
யாஷ்ய காததாஃ | ஸதேஷுவீ கொவஜாயகெ பூநயே
க வ்யயணீ வ; பவெஷ வாயுணீ ஸசிரயஃ; ஐத்யாசிகளி
லே அறிவது ச்ரீ விபா வேதகத்தின்படியை ' ஸவேத

கூக் பகவான் ஸ்வர்த்தப்பாமி, ஸ்வர்த்தபந்தா, இவ்விப்போல்
எவ்வளவுத்துக்களையும் சிபித்திரெவன் மேத - ஒருவனும் இவ்வி
என்று சொல்லப்பட்டபடியினால் தீர்த்த தேதனங்களையும் தான்
சிபித்திரெவன் என்று சொல்லுகிற ' ஸுராயித' என்னும்
பதத்தினர்த்தத்திற்கு ப்ரமானம் உதாஹரிக்கப்பட்டதாகிறது.
மேல் தீர்த்த தேதன ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரமானங்களை யுதா
ஹரித்தருளுகிறார்—ஸ்ரீ ஸுராயித - ப்ரதம் முதலிய, ஸக
ராஃ - எவ்வா, தேவாஃ - தேவதைகளும், கதாஷ்யாஃ - மனி
தர்களும், கிஸா - அப்படியே, வஸவஃ - பசுக்களும், விஷ்ணு
நாயா - பகவானுடைய பாக்ருதிபாதித, கணாவத்யு - பெரிய
கழலிசிருத்திர, கோண - அஞ்ஞானபாதித, கணாவதகஸா -
இருட்டினால், குவூதாஃ - மறைக்கப்பட்டவைகள், இது பத்த
ருடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரமானம். ஐத்யா - இந்த, தீத்யா -
தீத்யானந்தை, உவாய் து - அடைத்து, கக - என்னுடைய,
ஸாயாஷ்யா - வாய்நுர்பந்தை, குவூதாஃ - அடைத்தவர்கள்,
ஸதேஷுவீ - ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும், கொவஜாயகெ - சிற
த்திரெவன், பூநயே - ப்ரணயனத்திலும், கவ்யயணீ -
தீர்த்தனை படைத்திரெவன். இது முத்தர்களின் ஸ்வரூபத்திற்கு
ப்ரமானம். ஸசிரயஃ - சித்பனகுரிகன், யகி - எந்தப்பகவா
னுடைய பசுமபதத்தை, வாயுணீ - எப்பொழுதும் பார்த்துக்
கொண் டிருக்கிறோர்களோ. இது சித்பனகுரிகளுடைய ஸ்வ
ரூபத்திற்கு ப்ரமானம். இனி தீர்த்த தேதனங்களின் ஸ்வ
ரூபத்திற்கு ப்ரமானம் அருளிச் செப்புகிறார். ஸவேதகா -
அதிவிஷ்ணுதத, வாயாஷ்யா - அபகவானுடைய ப்ரபோஜ

கா வராலயா வ நிகூர ஸதத விஸ்ரீயா | ஸ்ரீ மூணா
கரிடணாம் கௌத்ரம் ப்ரக்யுதே ராவிவ கௌயுதே; கமா
விஸ்யவாஸு காலொ தானொஸ்ய நிஜ விஷ்யுதே |
அவ்யூ^{ஹி}ணாவஸ தவெஸ்தே ஸமய வ்யூ^{ஹி}தூக் ஸம்யகா? |
நிவ்யூ^{ஹி} ஸ்ராக்ஷஸம்வா ப்ரகேயா ஸாவிஷ்யுதே^{ஹி} யணா

னத்ததேய தனக்கு ப்ரயோஜனமாக வுடையது, நிகூர -
அழிவில்லாதது, ஸததவிஸ்ரீயா - எப்பொழுதும் மாறாதது
யுடையும் தன்மை வுடையது. ஸ்ரீ மூணா - எந்தவ
சென் தமன்னென்றெ முன்னு குணங்களுக் காய்ரயமானது.
கரிடணாம் - புன்பயாப ரூபகர்மங்களைச் செப்தவர்களுக்கு,
கௌத்ரம் - அந்தக் கர்மங்களின் பலங்களாகிய ஸாகதுக்கம்
கன் லண்டாகும் இடம் (உதீ - என்ற), ப்ரக்யுதே? - ப்ர
க்ருமிபிணுடைய, ராவிவா - ஸ்வரூபம், கௌயுதே - சொல்லப்படு
கிறது இது ப்ரக்ருமியின் ரூபத்திற்கு ப்ரமாணம், காலி.காலாந்
த்பாயிபாஸ ஸமவாஸு - பகவான், கமாநி? - உத்பத்தியில்
லாதது, அன்றிக்கே, ஸமவாஸு - பகவானுடைய, அதாவது பக
வானுக்கு விபூதியாயெ, காலி? - காலம், கமாநி? - உத்பத்தி
யில்லாதது. 'ஸாக்ஷஸம்' என்பதைப்போல விபூதியையும்
விபூதிமாணியும் ஒன்றுக் கொல்லியிருக்கிறது என்றறியவும்.
நிஜ - ஓ! ப்ராம்மணனே, அவ்யூ^{ஹி}-இந்தக் காலத்திற்கு, அதவா
கால ரூபிபாஸ பகவானுக்கு, கௌ? - முடிவு. கவிஷ்யுதே -
இவ்வீ, தத? - ஆமையினும், வஸ்தே - இந்த, ஸமய - ஸ்ரு
ஷ்டி, வ்யூ^{ஹி} - சுகிப்பது, கௌ - ப்ரணயம், இவைகளின்,
ஸம்யகா? - கியமங்கள். அவ்யூ^{ஹி}ணா? - விட்டுப்போகாமலிருக்
கின்றன. அதாவது இடைவிடாமலிருக்கின்றன என்று தாத்பர்
யம். அன்றிக்கே, 'ஸம்யக' என்பது பகவானை படைவதா
யெ மோக்ஷத்தைச் சொன்னுதிரதாகவுமாம். இது காலத்தின்
ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரமாணம். நிவ்யூ^{ஹி} - உத்க்ருஷ்டமான ஸ்தான
மானது, கௌ? - கிழத்தனம் முதலியதில்லாதது, அப்ரகே
யம் - அனலிட்டரிய முடியாதது, ஸாவிஷ்யுதேயா - இதரர்களி
னும் அறியமுடியாதது அன்றிக்கே அப்ரகேயம் - இதர ப்ரமா

மமெமபுஷாந்யம் உத்யாஸிகளிலே காண்பது. தமஸுக்
கதஸாமாய் வசுஷமென்றே நற்பட்ட ஸ்ரீ மூணவாரிணா
விசேஷமே வரவாடி மென்னம் காணும் இப்படியே
ஒரு ஸ்ரீ மூணவாரிணா மென்னம் சொல்லுகிற வேஷா

ணங்கலினால் அறிபமுடியாதது, துவிபுஜேசுயம் - பாத்பஸா
த்தினாலறிப முடியாதது, ஸ்ரீ மமெமபு - ஸாந்திரங்கலினால் அறி
பத்தக்கது, ஸ்ரீஷ் - எல்லாவற்றிற்கும் முதலானது இது மூத்
த ஸத்வத்தின் ஸ்வரூபத்தில் பரமான்மம் இந்த மூத்த ஸத்வத்
தைப்பற்றிப் பதாந்தரங்களை ஸுஷ்டய அபிப்பாயத்தை எடுத்துக்
காட்டி, அதை நிர்வாகித்தருளுகிறார் - 'தமஸுக்கு' என்றாயிற்று
, 'தமஸுக்கு' உத்யாஸமாய்' என்பதற்குத் தமஸ்ஸுக்கடுத்துப்
பிறகு உண்டாகியதாய் என்றித்தம். அப்பத்தம் 'அக்ஷரத்தில்
வழிக்கிறது அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் வழிக்கிறது தமஸ்ஸு பரமாத்மா
விடத்தில் ஒன்று சேருகிறது என்றித்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்
பத்தில் அக்ஷரத்திற்குத் தமஸ்ஸில் லயம் சொல்லியிருப்பதி
னால் தமஸ்ஸுக்குப் பிறகு அக்ஷரம் உண்டாகிறதென் னேற்
படுகிறது என்று நாதபர்யம். ஒதப்பட்ட ஸ்ருதியில் சொல்
லப்பட்ட ஸ்ரீ மூணவாரிணா விசேஷமே - பாக்ருதி
யின் ஒருவிதமான மாறுதலே, வரவாடி - இத்தால்
மூத்த ஸத்வம் என்பதொன்றில்லை. அது பாக்ருதியைவிட
அதீதமானதென்பதுமில்லை என்பது சிவசுதிதம். 'காணும்'
என்றாயிடுக்கும் வாக்பத்திற்கு ஸ்ருதியில் காலம் என்று
கேரில் சொல்லப்படாமல் போனபோதிலும் வேறொரு தாய்
மென்று கல்பிப்பதைவிட பாக்ருதியின் பரிணாமமென்று சொல்லு
வதே உதீதமாகலினால் காலமும் தனித்ததொன்றென்பதில்லை.
ஆகையினால் அசேதனம் ஒன்றென்றே சொல்லி யிருக்கவேண்
டும், அதையும் சேர்த்து நிரிவித அசேதனமென்று சொன்னது
அஸங்கதம் என்று பூர்வபலியின் அபிப்பாயம். 'வேஷாவேஷ
வாழிகளுக்கு' என்பதற்கு மூத்த ஸத்வம் காலம், இவைகளின்
ஸ்வபாயங்களை பாக்ருதியைவிட வேறு பட்டதாக ஒப்புக்கொண்
டு பாக்ருதியின் பரிணாமமென்று சொல்லுதென்பதிலினால் ஸ்வபா
யத்தில் பேதத்தையும், ஸ்வரூபத்தில் பித்யத்தையும் 'ஒப்புக்
கொள்ளுபவர்களுக்கு என்று நாதபர்யம், அல்லது பேதா

லோகவாழிகளுக்கு ஸ்ரீராமலாலமும் ஸ்ரீகண்ண விரோட
மும் ஸ்ரீவவந விரோடமும் கண்டுகொள்வது. இப்படி

பேதவாதி பென்று பாதானமாய்ச் சொல்லப்படுகிற பாண்டமதம்
சொல்லப்படவில்லை. அவர்கள் பாம்மத்திற்கும் இகத்திற்குமன்
சூ பேதா பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் என்றறியவும்.
'ஸ்ரீராமலாலமும்' என்பதற்கு இப்படிக்க காலமும் பாந்த
ஸத்வமும் பாக்குதியின் பரிணாமங்கள் என்று சொல்லுவதற்கு
பாமாணங்கள் ஒன்றுமில்லை. 'அந்தப் பாமாத்மா அக்ஷரமென்று
சொல்லப்படுகிற பாமபதத்தில் இருக்கிறது' என்றர்த்தமுள்ள
ஸ்ருதி வாக்கத்தை மாத்திரம் கொண்டு பாக்குதியின் பரிணாம
மான அக்ஷரமே பாமபதம் என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல.
அக்ஷரம் என்னும் பதம் அழிவில்லாத வஸ்துவைச் சொல்லுபா
தையினால் அது அக்ஷரமான புருஷன் எந்தப் பாம்ம விதையி
னும் அறிகுறியை என்றர்த்தமுள்ள, ஸ்ருதிவாக்கத்தில் பாமாத்
வைப்பற்றியும், 'அழிவில்லாத அக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்ட
வன் ஜீவாத்மா' என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்கத்திலும், 'க்ஷர
ஸ்ரீவாதுனி மஹிதாதி' என்றிவை முதலிய இடங்களிலும் ஜீவாத்
மாவைப்பற்றியும், பாயோகிக்கப்படுகிற நாவகையினால் பாக்குதி
யின் பரிணாமத்தையே சொல்லுகிறது என்பதற்கு சியாமகயில்லை.
காலமும் இப்படியே என்று தாற்பர்பம். 'ஸ்ரீராம விரோட
மும்' என்பதற்கு 'சூக்தி மண்ணாறு வந்தீகெது காது ஸ்ரீ
மஹிபாய கல்புதே' னதவாதுன் தமோருணங்கநீதத் தாண்டி பா
மாத்ம னாய்ப்பந்தையடைகிறது. 'சுப்ராக்ஷ காலமொருவடி
தூஷ; ஸ்ரீவாத்மாவாக வஸ்து' மண்ணாவாக லீகக்ஷணம் என்
றிவைமுதலிய பாமாணங்கள் பாக்குதியையிடவேறுபட்டதென்று
சொல்லுகிறபடியினால் அதற்கு விரோதம் வரும் அப்படியே
காலத்திலும் 'சுபூஷி னாவாக ஸ்ரீவாதே' என்று கீழ்க்கறிய
பாமாணத்தில் பாக்குதியின் ஸ்ருத்தி முதலிய வைகளுக்குக்
காணமாகச் சொல்லப்பட்ட காலம் தானே பாக்குதியின் பரி
ணாமமென்பதெப்படி? துணையினால் பாமாண விரோதம் வரும்
என்று தாற்பர்பம் 'ஸ்ரீவவந விரோடமும்' என்பதற்கு
பாக்குதி ஸ்ரீவாத்மக்களைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸ்வபாவத்தை

விவேசித்தவர் 1 'நானுன்னை யன்றியிலேன்' என்கிறபடியே அவனுடைய வஸ்தெய்யாலே தனக்கு வஸ்தெய்யென்றும்

யுடையதென்றும், பாம்பதம் கேவலம் ஸாத மாத்நிச ஸ்வரூப மென்று சொல்லுகிற வசனம். அது ப்ரக்ருதியின் பரிணாமம் என்று சொல்லுவதோடு கிரோதிற்கும், அப்படியே ப்ரக்ருதி பரிணாமங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் ப்ரமாத்மாவோடு ஏகிபலித்து நிற்கும் தஸஸரில் ப்ரளயகாலமென்றும், ஸ்ருஷ்டி காலமென்றும் சொல்லும் வசனத்தோடு ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமே காலம் என்று சொல்லுவது கிரோதிற்கும் என்று தாத்பர்யம். இப்படி ப்ரமாண கிரோதங்கள் மற்றவ் கண்டுகொள்வது. இவ்விதமாக 'ஹ்யாயித' என்றாற்பித்தும் வாக்யத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு ப்ரயோஜனத்தை நிரூபித்து நிகமனம் செய்தருளுகிறார்—'இப்படி' என்றாற்பித்து. 'இப்படி' என்பதற்குக் கீழ்ச்சொல்லிப்படி. 'ஹ்யாயித' என்றாற்பித்தும், வாக்யத்திற்கு அர்த்த நிரூபணம் பண்ணி என்றர்த்தம். 'விவேசித்தவன்' என்பதற்குத் தன்னுடையவும் மற்றவை களுடையவும் ஸ்வரூபஸ்ஸிதி ப்ரவ்ருத்திகளை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அதீனம் என்று தெரிந்துகொண்டவன் என்றர்த்தம். ஸ்வரூபம் அவனுக்கு அதீனம்என்கிற கிவேகத்தின் பலத்தைபருளிச்செய்ய ஆரம்பித்து அதற்கு ஸப்பாதாய ப்ரமாணம் காட்டியருளுகிறார்—'நானுன்னை' என்றாற்பித்து. நான் - அஹமர்த்தமான ஜீவாத்மாவாகிய நான், உன்னையன்றி இலேன் - உன்னுடைய ஸ்வரூபமின்றி கிட்டுப்பிரித்திருக்கவில்லை, அப்ருதக் லித்த கிரோஷணமாகையினால், (கதஹி விதாபஸ்யாஸி ப்ரஹ்மிகம் வராஹம்) என்கிறபடியே கிரோஷ்பத்தைகிட்டு அப்ருதக் லித்த கிரோஷணம் பிரிந்து நிற்காது என்று தாத்பர்யம். இது நாராயண ஸப்தத்தின் அர்த்தமாக இவர் நம்மாலேயே க்ரந்தான் தாங்கலில் உதாஹரிக்கப்படவுருக்கிறது. 'அவனுடைய வஸ்தெய்யாலே தனக்கு வஸ்தெ' என்பதற்கு அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு வசப்பட்டுத் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் நிற்கிறது என்று தாத்பர்யம். தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்தியும் ஸர்வேஸ்வரனுக் கதீனம் என்கிற கிவேகத்தின் பலமாகிய ஸாத்விக த்பாப யுக்த ப்ரணமர்ப்பணத்திற்கு ப்ரமாணம் காட்டியருளுகிறார். அன்றிக்

‘அதுவுமவனதின்னருளே’ என்கிறபடியே அவனுடைய வு

கே பாஸமர்ப்பணமாவது ‘ஸ்வசீவோவாயயுகுகொ செ’ இத்
யாதி ப்ரமாணங்களை யனுஸரித்து கீயே உபாயமாக வேண்டு
மென்று ப்ரார்த்திக்கை. அதற்குக் காரணம் இவன் பண்ணுகிற
பக்தி ப்ரபத்தியாகை கேவலம் நிகரஹ ஸார்தி ஸங்கல்பத்திற்கு
மாத்திரம் காரணமாய் அவனுடைய க்ருபையே ப்ரதான மோக்ஷ
ஹேதுவாய் இந்த வ்யாஜ மாத்திரங்களான பக்தி ப்ரபத்திகளும்
அவன் க்ருபையினால் உண்டானவைகளா யிருக்கை, இது இந்தப்
பாட்டில் அபிப்பேதம் என்று திருவுள்ளம், எப்படி பென்னில்?
‘உணர்விலும் பசொருவனை அவனதருளாலுறற் பொருட்டுடன்
துணர்விலுள்ளே இருத்தினேனதுவு மவனதின்னருளே’ என்று
முன்பாகும். இதின் அர்த்தமாவது—உணர்வில் - இஞானத்தில்,
உம்பர் - உந்ந்ருஷ்டர்களான நித்யஸூரிகளிலும், ஒருவனை -
ப்ரதானமானவனை, அநாவது இஞானர்களில் - பூர்ணமான
நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாகையினால் அவர்களுக்குள்
ப்ரதானமானவனை என்று தாத்பர்யம். அவனதரு
ளால் - அவனுடைய க்ருபையினால், உறல்பொறுட்டு - சிட்டுவ
தற்காக, பரிபூர்ணமான பதவதனுபவத்தைப் பெறுவதற்காக
என்று தாத்பர்யம். என்னுணர்விலுள்ளே - என்னுடைய இஞா
னத்திற்குள்ளே, பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற இஞானத்திற்கு விஷய
மாக வென்றபடி, இருத்தினேன் - இருக்கும்படி செய்கேதன்,
அவனைக்குறித்து த்யான ப்ரார்த்தனாகளைச் செய்கேதன் என்று
தாத்பர்யம். அதுவும் - அப்படி ப்ரார்த்தனைக்குத் தேர்யனாக்
கினதுவும், அவனது - அவனுடையதான, இன்னருளே - இனி
மையான க்ருபையே. அதாவது காரியே காரணோபசாரமாகை
யினால் அவனுடைய க்ருபையினாலேயே வந்தது என்று தாத்பர்
யம். ஆகையினால் தான் பண்ணுகிற வ்யாஜ மாத்திரமும் அவ
னுடைய க்ருபையாலே வந்ததாகையினால் ப்ரதானோபாயமவனே
என்றல்லவோ ‘ஸ்வசீவோவாய’ என்கிற இடத்தில் ‘வஸவ’ கார
த்தின்பொருள். ஆகையினால் இந்தப் பாட்டில் பாஸமர்ப்பணம்
விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம் அவனுடையவுவாயாஸத்தாலே -
அவனுடைய க்ருபையாகிற வ்யாபாரத்தாலே அன்றிக்கே அவன்
தன்னுடைய ஸஹஜக்ருண்யத்தினாலே தன்னுடைய தேஜோந்

வாஸந்தாலே தன்னுடைய உவாயாழி வூரவாஸ மென்றும்
‘ தனக்கேயாக வேலினக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை
யான்கொள் சிறப்பே ’ என்கிறபடியே யவன் பூயொஜக
வீசொஷத்தாலே தனக்கு பூயொஜக வீசொஷமென்றும்
தேளிக்ரு வூராயிகாராது மூணமாக வூராலவாஸமென

திரியாதிகளையும் கல்வழி நடத்தி வைத்ததாகிய வ்யாபாரத்தினு
லே என்றர்த்தமாகவுமாம். ‘தானென்ன கல்கிடத்ததின்னான்
தன்னான் வழியே ’ என்றிவர் தாமே யருளிச்செய்திருப்பதிக்
கணுணத்தேயம். தன்னுடைய உவாயாழி வூரவாஸம் - தான்
செய்த ப்ரபத்தி முதலிய வ்யாபாரங்கள். இது ப்ரவ்ருத்தியும்
ததலினம் என்கிற கிரேகத்தின் பஸம் இனி உவாடிவதஸதா
வூதிதிபரிதாக்கெய்யூழிவிதனவூதிவூதி ராதிவிவாதிவாதி
வதிஷதி ’ என்கிறபடியே ஸேஷத்வ கார்யமாய் தன்னுடைய
ப்ரயோஜனத்திற்காக இவைகளை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான் என்
கிற பலனமர்ப்பணத்தை யருளிச்செய்ய ஆரம்பித்து அதற்கு
ப்ரமானமருளிச் செய்கிறார்—‘தனக்கேயாக’ என்றாரம்பித்து
தனக்கேயாக - தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காகவே, ‘வனவ’
காத்தினால் வ்வப்ரயோஜனத்தை கடுகிலும் வ ளி ப ர ம
அருளிச் செய்யப்பட்டது. எனை என்னை, கொள்ளுமீதே - அக்
கிரிப்பதாகிய இதவே, எனக்கே கண்ணனை - எனக்கே
அஸதாசனமான வ்யாயியாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை, யான் - இப்
படி ஸேஷத்வ இஞானத்தையுடைய நான், கொள் - கொள்ளு
கிற, அதாவது ப்ரார்த்திக்கிற, சிறப்பு - புருஷார்த்தம் ‘அவன்
பூயொஜக வீசொஷத்தாலே ’ அவனுடைய ப்ரீதிபாகிற
ப்ரயோஜனவீசொஷத்தாலே, தனக்கு பூயொஜக வீசொஷம்.
தனக்குப் புருஷார்த்தம், என்னும் தேளிக்ரு-இப்படி சிர்சயித்த,
அதாவது அவனுடைய வ்வரூபத்தாலே தன்னுடைய வ்வரூப
ஸ்திதிகள், அவனுடைய க்ருபையினுலே தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்தி
அவனுடைய ப்ரீதியே தனக்கு ப்ரயோஜனம் என்று சிர்சயித்
து, வூராயிகாராது மூணமாக - அகிஞ்சனான தன்னுடைய
அதிகாசத்திற்கு ஒத்தபடி, வூராலவாஸமெனவூரவ டுணத்
தாலே - வ்வரூபயாபலங்களை அவனிடத்தில் வைப்பிக்கித்ததி

வஸிஷ்டாணந்தாலே இவை முன்றிலும் நிரூபண வத்தி-
கும்.

ஸ்ரீவிய நிஷிஷேகதத்ரு வசேஷ

யகிவதி யாஹுதலாஸிதேததாயொதூ? |

நிஷிதி நிமலாஹ ஷேஸிகேத

ஸ்ரீகிவஸிஷித ராயவாதஜஸ்ய |

இவை, இவை முன்றிலும் - தன்னுடைய வ்யருபம், தன்
உடைய சகணபரம், அதிநுதன்டாகும் பாயோஜனம் இவை
முன்றிலும், நிரூபண வத்தி-கும் - இவைகளில் தனக்கு
ஸம்பந்தமில்லை என்றெண்ணியிருக்கும், 'நிரூபணம்' என்ப
தற்குத் தன்னைச் சேர்த்தவைகள் என்கிற எண்ணமில்லாதவ
னுப் என்றர்த்தம். ஆக இத்தால் 'வ்யாபித' என்றாய்வித்
கும் வாய்வார்த்த கிரகத்திற்கு பாயோஜனம் வ்யருபபரபலக்
களை உன்னபடியறிந்து அவைகளில் தனக்கு ஸம்பந்தமில்லாத
படி பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து நிர்ப்பாணியிருக்கை என்
றருளிச் செய்ததாயிற்று.

இப்படி நிகமணம்செய்து இது இன்னுருக்காக அருளிச்
செய்த தென்பதை ஸ்ரீலோக ரூபண அருளிச் செய்திருர்—
'ஸ்ரீவிய' என்றாய்வித்து. ஸ்ரீவிய - முன்று கிதங்களான,
விசு - சேதன வஸ்துக்கள், சுவிசு - அசேதன வஸ்துக்கள்,
இவைகளெல்லாம், வாகதத்ரு - வாய்வானுப, ஒருவனுக்கு
அதினப்பட்டவைகள் என்பதை, வசேஷ - தாத்பர்யமாக
வ்யருப, அதாவது குறிக்கிற, 'தத்ரு' என்கிற இடத்தில்
பாவப்பதான நிர்நேசமானகையினால் நிரிதி சேதனாசேதனங்கள்
பகவானுக்கு வசப்பட்டவைகளாய் விருத்தெறு என்பதைச் சொல்
லுகிற என்றர்த்தம். யகிவதி - ஸ்ரீ பாவ்பகாசர், யாஹுத -
ஸ்ரீ ஜனவந்தார், இவர்களுடைய, லாஸிதே - வாய்வார்த்தில்,
வதாயொதூ? - பாய்வாய் செய்தவனுப, ராயவாதஜஸ்ய -
மாதவனென்கிற ராஜாவினுடைய குமாரனுக்கு, நிமலாஹ
ஷேஸிகேத - வேதாந்தாசார்பரென்கிற திருமாம் சாற்றப்
பட்ட என்னால், நிஷிதி - இதுவென்று, ஸ்ரீ கிவஸிஷித

ஸ க் க ணை ஸங்க்ரஹேணவருளிச் செப்பினார்— 'ஸகவ
 ஸ்ரூ' என்றாம்பித்து. நிலகுதம் - அவதானத்துடன்,
 'நிலகுத' என்றும் பாடம், அப்பொழுது அவதானத்துடன்
 கடனவனாய் என்றர்த்தம், ஸகவஸ்ரூ - ஸாத்விகர்களை,
 அதாவது பாகவதர்களை, ப்ரஸாடிய - உன்னிடத்தில் க்ருபை
 யை யுடையவர்களாகச் செய்துகொள். பகவானுடைய ப்ரீதி
 விஸேஷமே தனக்கு ப்ரயோஜனமென்று 'ஸ்ராயீத'
 என்றாம்பிக்கும் வாக்யார்த்த விசாரத்தினால் தெரிந்து, அப்
 படிப்பட்ட பகவத் ப்ரீதிக்குக் காரணங்களானவற்றில் பாகவத
 கைங்கர்யத்திற்கு மேற்பட்ட தில்லமைபாலே அதுவே ப்ர
 தானமென்று தெளிந்து அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களுடைய
 அனுக்ரஹத்திற்குக் காரணங்களான கைங்கர்யங்களைச் செய்
 என்று திருவுள்ளம். அதில் அவதானத்துடன் என்பதினால்
 அதையே முக்யமான ப்ரயோஜனமாக நினைத்துச் செய் என்று
 தாத்பர்யம். ஸதாஃ-பெரியோர்களுடைய, வ்ருத்திஃ-அனுஷ்டா
 னத்தை, வ்யவஸ்தாபய - நிலை நிற்கும்படிசெய், அதாவது நீ
 ராஜாவாகையினால் ஸாது பரிதாபனம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் முத
 லிய கார்பங்களைப் பகவத் ப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய். நீ யும்
 முன்பு நடந்த மனு, மந்தாதா, இனக, அம்பரீஷாதிகளான
 ராஜாக்களின் அனுஷ்டானத்தை உன்னுடைய அனுஷ்டானத்தி
 னால் நிலைநிறுத்து. இதுவரையில் உபாதேயரம்ஸத்தில் ப்ரதா
 னத்தை யருளிச்செய்து மேல் ஹேபத்தில் ஸாராம்ஸத்தை நிரு
 பித்தருளுகிறார். ஸ்ரஹ விஷாமஸி - ப்ரம்ம வித்துக்களி
 னுடைய அபசாரத்திலிருந்து, சூஸ்ய - பயப்படு, க்ருவ
 மிகுதா - த்ரிவர்க்க புருஷார்த்தத்தில் இச்சையுடையவர்களை,
 த்ரணாபிவ - புல்லைப்போல, லாவய - எண்ணு. அதாவது
 ப்ரயோஜனத்தாபார்களை அலக்ஷபம் செய்திரு, அநாதரித்திரு
 என்று தாத்பர்யம். கிதே - நிற்பனாயும், அதாவது அழி
 வில்லாதவனாயும், ஸௌமிணி - நமக்கு ஸ்வாமியாயும், ஸவயு
 ஸமெ - எல்லா அபசாரங்களையும் பொறுக்கும் தன்மையுள்
 ளவனாய் மிகுக்கிற, ஸ்ரீஸவெ - ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமா
 லிடத்தில், நிஜஸா - தன்னுடைய ரக்ஷண பரத்தை,
 நிஷிவறு - ஸமர்ப்பிவித்து விட்டு, இங்கே கிதே

என்றியை முதலிய விரோஷணங்களினால் திர்ப்பரனாயிருப்ப
தற்குக் காரணங்களாகிய ப்ரிய:பதியினாகாதங்களாகிச்
செய்யப்பட்டன. காமாஸூத்ர - சேஷமத்தை யடையக்
கடியவனாகிய சாஜனே! அதாவது இப்படிப் பகவானிடத்
தில் பாஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்குப் ப்ரபத்திக்கனந்தரம்
'நன்றே வருவதெல்லாம்' என்கிறபடியே ப்ரியாப்ரியங்கள் நேர்
ந்தாலும் அவைகளெல்லாம் ஓதிதமாகையினால் அப்படிப்பட்ட
அனுஸந்தானத்தை யுடையவனாயிருக்கவேண்டும் என்று தாத்
பர்யம். 'ஆன்கின்றனாழியான் யாசாத் குறைவுடையம்' இத்யாதி
களை இங்கனுஸந்திப்பது. யாராயாரெனக் காணிக் - மேகத்
தில் மூர்த்தியத்தையுடைய, அதாவது மேகம் ஒன்றையே
எதிர்பார்த்திருக்கிற, இதனால் அந்நியமான த்வாவஸதை
சொல்லப்படுகிறது. வாதகவஸ்ய - சாதகபக்ஷியின், யதே -
ஸ்வபாவத்தை, யாராய - தரித்துக்கொண்டிரு. சாதகபக்ஷி எப்
படி மேகமொன்றையே அபேக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறதோ
அதைப்போல 'தின்னருளே புரிந்திருந்தேன்' என்கிறபடியே
பகவானுடைய க்ருபை ஒன்றையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிரு
என்று தாத்பர்யம்.

திருவழிந்திரபுரம் சேட்டூர் வித்வான் பகவத்விஷயம்
ஸ்ரீ உப. வே. தாஸம்மாச்சாரியர் ஸ்வாமிகளினால்
செய்யப்பட்ட

ஸ்ரீமத் தத்வ ஸந்தேச வ்யாக்யானம்
முற்றிற் ற

